

Agustí Borrell

Vicari general dels Carmelites Descalços. Catalunya Cristiana.

29.04.2018

Correm massa?

La relació de la humanitat amb el temps ha canviat. En els últims decennis s'ha produït un augment global de la velocitat a la qual vivim. La fascinació moderna pel progrés com a ideal absolut comporta la recerca de la forma més ràpida d'aconseguir-ho tot. L'objectiu sembla ser reduir contínuament el temps: els trens han de ser d'alta velocitat, la informació ha de ser en directe, fins i tot per menjar abunda el *fast food*... No és que hagi augmentat la velocitat, sinó que estem ja en l'època de l'acceleració contínua.

Paradoxalment, l'estalvi de temps que permet la tecnologia moderna en multitud d'àmbits no ha portat més lleure i més tranquil·litat, sinó més pressa i més estrès. Tan sols cal observar que sovint els dies de vacances també es converteixen en una cursa frenètica i acaben marcats per la sensació de manca de temps.

Potser hem volgut adaptar el ritme de vida de les persones humanes al de la tecnologia. Ens hem allunyat del compàs de la natura i ens hem deixat engolir pel de les màquines. Hem oblidat que les persones humanes estem fetes per a un ritme determinat, i que no es tracte de córrer com mes millor, sinó de moure's de manera adequada. I també de saber vers on anem, perquè a vegades correm molt sense saber en quina direcció ni amb quin objectiu.

Si bé en alguns àmbits la velocitat és útil, en allò que es més específicament humà hem de defensar-nos decididament de la pressa. Entre els millors pensadors actuals, creixen les veus dels qui reclamen un retorn a un ritme de vida més humà. En l'àmbit cristià, va la pena llegir el breu assaig recent del biblista portuguès José Tolentino Mendonça, *Petita teologia de la lentitud*, que arriba a assegurar que «la velocitat amb què vivim ens impedeix viure», i proposa una «desacceleració interna» per retrobar l'art de la lentitud.

La vida de l'esperit necessita temps, serenor, calma, ritme pausat. Jesús mateix, malgrat la urgència de la proclamació del regne de Déu, buscava temps i espais per al repòs i la pregària, cosa que sorprenia els seus mateixos deixebles (Marc 1,35-36).